

Cîntec pentru copacul ucis

Dragos Niculescu

Cum stai, copac bătrîn, copac frumos,
Înalt, pe-o coamă verde, solitară,
Nu știi că undeva, puțin mai jos,
Se pun la cale mari trădări de țară.

Nelegiuți cu numele spurcat,
Purtînd sămînța șarpelui în vene,
Cu toți dușmanii țării-au pactizat,
Punînd infam peceți pe anateme.

De la Nădlac și pînă-la litoral,
S-au pus ca să distrugă tot pămîntul,
Și să-i înfigă nației un pumnal,
Ca pe-un deșert, pe-aici, să bată vîntul.

Spre tine inclusiv ei au pornit,
S-aducă jaf pădurii tutelare,
Arînd c-un plug de fier nenorocit
Întreaga verde-a munților splendoare.

Cînd te lovește fieru-n miez de trunchi,
Eu simt la mine-n oase lovitura,
Și mi se taie vlaga din rărunchi,
Și capul meu parcă o ia de-a dura.

Căci tu mi-ești frate și mai drag îmi ești,
Copac bătrîn, decît îmi sînt părinții,
Căci ai intrat cu neamul în povești,
Și prin deșisul tău se culcă sfinții.

Tu, lemn, tu, sînge, arbore divin,
Frunzariu sacru peste-ntreaga țară,
La umbra ta cea deasă mă închin
Cînd stele albe-n crengi ți se coboară.

Tu, sus, te-ndoi – eu, jos, în plin oraș,
Parcă primesc toporul în spinare,
Și brațe larg deschid, și, fără pași,
Ridic, în sînge, ochii mei spre soare.

Cu fiecare frunză ce-a căzut,
Cu fiecare creangă ce îți moare,
Parcă înc-o icoană s-a vîndut,

Pe-un pumn de-arginți, din naosul cel mare.

Și nu mai pot, și simt că mă sufoc
Cînd văd cum munții noștri se prăvale,
Și-mi vine într-un trunchi să mă îngrop,
Și de durere intru prin spitale.

Însă, peste durere,-s rușinat
Că un blestem ne e rușinea lașă,
Ce nu-și salvează un pămînt trădat,
Mai scump decît copilul alb din fașă.

Și că nu ne gîndim că-n lemnul tău
Ne dorm cele mai vechi și dragi biserici
Și niște sfinte jilțuri, ce spre hău
Se prăbușesc în rîs de hoți isterici.

Dar să nu plîngi, copac, sub vînt și ploi
Cu sfori eu vin ca să mă leg de tine,
Și să murim de joagăr amîndoi,
Căci împreună ne va fi mai bine.

Și-n urma noastră să rămînă-n fum
O țară vinovată și-n ruine...
Copacul meu, nu plînge, sînt pe drum –
Mă-ndrept spre munte ca să mor cu tine.

(Din volumul "Înger fără statuie)